

När jag blev journalist

Ny bok: Så tog journalisten Sören Larsson sina första steg i karriären

När vi på Aveförlaget frågade journalisten Sören Larsson om han inte hade några roliga kåserande texter hemma i byrålådan svarade han: ”Jag har gått igenom mina texter och tittat efter kåserande betraktelser. Medan jag plockade med dem fann jag en annan sort som kanske skulle kunna duga. Jag upptäckte att jag hade mött många intressanta människor. Texterna om dem tycker jag fortfarande är intressanta.”

Och på den vägen är det. Nu presenterar Sören Larsson sin memoarbok *När jag blev journalist*.

”Min bok handlar till stor del om personer som på den tiden var mycket kända i Sverige, en del var ofattbart välbekanta för folket. Det gäller i synnerhet Lennart Hyland som var verksam i Sveriges enda radiokanal. Någon motsvarighet finns inte bland kändisarna i dag.

Sedan minns jag Ture Nerman som var en politiskt aktiv journalist. Han satt i riksdagen först för kommunisterna och sedan för socialdemokraterna. Han och Torgny Segerstedt var de svenska journalister som stod upp mot Hitler. Nerman gav under kriget ut en antinazistisk tidning som hette Trots allt. Regeringen gjorde vad den kunde för att stoppa honom men lyckades inte. Han blev till och med satt i fängelse. När jag nyligen föreläste för ett 30-tal journaliststudenter på Högskolan i Jönköping frågade jag hur många som kände till Ture Nerman. Det var ingen som räckte upp handen. Jag blev mycket häpen. De gick ändå andra terminen och hade läst om journalistikens historia. När man har nått min ålder så möts man av sånt där ibland, alltså att det som man tror är välkänt av yngre personer inte alls är känt.

Jag minns Nils Ferlin, Klarabohemernas frontfigur. Han är fortfarande en folkkär skald och står staty mitt emot Åhléns på Klarabergsgatan i Stockholm. Jag klappade honom på armen senast i dag. Han bosatte sig på äldre dar i min barndomstrakt Länna. Där övertog han mina vänner. Jag beundrade honom redan i tonåren, men på Norrtelje Tidning var det förbjudet att skriva om honom. Han hade nämligen ringt en hel natt till chefredaktören och velat sälja en dikt. Men jag lyckades bryta förbudet och vi blev goda vänner. Det var ingen okomplicerad vänskap.

Men jag har också tagit med en del okända som är intressanta i sitt sammanhang. Erling Mangår var en norrman som jag 1950 träffade i London. Han visade mig East End, som hade fascinerat mig ända sedan jag i unga år hade läst Jack Londons bok om denna märkliga stadsdel. Jag vistades två veckor i England och reste runt en del och sov ute i sovsäck. Jag hade bara 170 kronor med mig. Jag blev också hembjuden till engelska familjer (via deras döttrar). De mötena skrev jag sedan om i tidningen. Året därpå åkte jag motorcykel genom nästan hela Europa.”

Sören Larsson återupplivar mängder av minnen i sin nya bok. När han skrev den tänkte han på alla dem som var med på den tiden och vill minnas tillsammans med honom. Men han tänkte också på dem som vill få en uppfattning om hur efterkrigstiden kunde te sig för en nyfiken ung reporter.

Boken är inbunden i ett mjukt omslag och har 184 sidor med text samt några tidstypiska fotografier. Mer information om boken samt högupplösta pressbilder för nedladdning finns på förlagets hemsida www.aveforlaget.se

Bokens ISBN 978-91-977256-2-0

Boken distribueras till återförsäljare genom Förlagssystem i Falun (www.forlagssystem.se) och finns tillgänglig för läsarna genom den traditionella bokhandeln samt bokhandeln på Internet (exempelvis Bokus, Bokia, Adlibris, kulturbutik.se och många fler).

